

Lugejale

Unistused, unelmad ja fantaasiad on iga inimese kõige isiklikum, kõige jagamatum pärusmaa.

Viimane kui üks meist on vahel unistanud. Mõned teevad seda kogu aeg, päevast päeva ja tunnist tundi. Mõned, vastupidi, suruvad endas unistused alla ning püüavad uskuda, et nemad ei unistagi. Pange tähele, see "püüd uskuda" on samuti unistus.

Seks on muutunud kunagisest tabuteemast üsnagi avatud arutlusaineks. Paljugi inimeste tehtust toetub rohkemal või vähemal määral seksuaalsusele. Kunst, kirjandus, teater, reklaam... Seksitööstusest enesest rääkimata.

Ometi öeldakse, et tänapäeval olla kergem tundmatuga voodisse jõuda kui tuttavaks saada. Ja heast erootikast tuntakse ikka puudust - seksuaalsele kõigelubatavusele vaatamata või äkki isegi selle tõttu.

Paljud inimesed unistavad ka seksist. Vahel sellisest, mis voodielus vajaka tundub olevat, vahel aga ka sellisest, mida reaalis ehk kogeda ei tihkakski.

Selle raamatu kaante vahel sõlmuvad kaks väga-väga isiklikku teemat – erootika ja unistused.

Seksuaalfantaasiad on nii varjatud osa inimese sisemaailmast, et sinna väga harva lubatakse kedagi võõrast. Seetõttu tahan ma südamest tänada kõiki neid naisi, kes lubasid mul korra peatuda nende salajase aia väraval ning jagasid minuga oma erootiliste unistuste peidetud aardeid.

Hea lugeja, soovin Sulle, et võiksid nautida seda raamatut. Võta endale lugemiseks veidikene aega ning heida vahepeal pilk enesesse.

Luba võõrastel fantaasiatel oma mõtetes vastu kõlada ning varu julgust öelda vähemalt enesele välja see, millest Sa ise unistad.

Kõik ei peagi ju tõeks ja tegelikkuseks saama, vahel on unistamine ise väga hea.

Lee Taal

Vals tundmatuga

Laura

Mulle meeldib mu oma mees väga, me oleme koos juba neljandat aastat. Aga mitte alati pole meil seksiks nii palju aega nagu ma tahaksin. Mehel on töö, minul laps... Kohati on mul tunne, et me oleme teineteisest nagu mööda liikunud. Ja sellepärast meeldib mulle fantaseerida... Unistustes saan ma olla õnnelik.

... Ma istun kohvikus, aknaaluses lauas ja vaatan välja. Ajaleht, mille olen võimalike tülitajate tõrjeks kaasa võtnud, lebab laual – mulle isegi meeldiks, kui keegi mind märkaks.

Ma näen teda juba kaugelt. Ta on pikk, heledate juustega ja väga rühikas. Nagu, muuseas, minu enesegi mees. Ta nagu ongi minu mees, aga samas mitte päris. Tema plaanides on minna kohvikust mööda, aga kui meie pilgud kohtuvad, mõtleb ta ümber ja astub sisse.

Ta ei telli midagi, tuleb otsejoones minu juurde ja ütleb: “Kui ilus sa oled!”. Ma vaatan talle otsa, näen tema silmades kilgendavat naeratust ja vastan: “Sinu jaoks...”

Sellest kohvikust väljume me käsikäes. Me mõlemad teame täpselt, mida tahame – teineteist.

Ta viib mu kaasa, oma koju. Tal on fantastiline elamine... Kamin, suur karunahk selle ees, imeline lai voodi... Unistuste vannituba... Akende ees ripuvad pikad siidised kardinad, palju on värskeid lilli. (Omavahel öeldes – mitte ainsal mehel, keda ma tunnen, pole sellist elamist.)

Ta lülitab sisse muusika. Kõlab Strauss. Ta kummardub mu ees viisakalt ja võtab mu käe. Meie tants sobib, me liigume samas rütmis ja ajuti tundub mulle, et me oleme üks keha.

Tajun, kuidas ta mind õrnalt silitab. Üks käsi libiseb mu pluusi alla... Mu selg on niiiii tundlik! Liibun vastu teda ja tunnen, kuidas tema riist minu vastas tuksleb ja kõvastub.

Tema huuled on leidnud minu omad ja suudluse nauding paneb mu silmi sulgema. Keel minu suus on nii hea, et ma loodan kogu hingest, et varsti libiseb minu sisse midagi muud – vähemalt sama head.

Nüüd liigub ta suudlustega mu huultest allapoole. Tajun ta nõudlikke huuli oma kaelal. Ta suudleb nauditava aeglusega – suunurga juurest alla ning rangлуу juurest õla poole üles.

Mu käed leiavad tegevust teda silitades. Tal on võrratu keha, musklis ja siidise nahaga. Lõhnab nagu mesi ja sandel koos. Silitan teda, hingan tema lõhnu sisse, suudlen ja limpsin teda.

Märkamatu olen kaotanud nii plussi kui seeliku ja seisan tema ees üksnes pitsivahtu uppuvas pesus. Ta ei jäta ka seda mulle ümber.

Klammerdun temasse ja vabastan ka tema riietest. Ta asetab mu õrnalt voodile ning tuleb mu peale. Ma ei vaja enam mingit muud eelmängu, soovin vaid, et ta libiseks minusse...

Ta teeb seda! Kui hea see on! Sulen taas silmad. Viimane, mida ma näen, on tema silmad. Kirelõõmas silmad...

Ma ei tea, kaua see kestab. Minuteid? Sajandeid? Straussi valsid kajavad ikka veel ja mul on tunne, et meie kehad alluvad valsirütmidele. Ühe sellise “pöörde” ajal tunnen, et ma ei suuda enam...

Mu orgasmikarje sulab muusikasse.

Farmeri köögilaua

Monica

Olen hääletaja õhtusel maanteel. Auto, mis peatub, kuulub vist mõnele farmerile. See on pikap.

Juht roolis tundub mulle sümpaatne. Tal on mustad lokid, suured pruunid silmad ning ehtne paipoisi naeratus.

“Kuhu sõidad?” küsib ta. Ütlen oma sihtkoha, ta noogutab ja sõnab, et saab mind mõnikümmend kilomeetrit edasi viia.

Vaatan ta käsi, mis rooli hoiavad. Need on tugevad ja karedad, harjunud vist küll kõigi raskuste ja maatööga. Ta tundub olevat pikk mees. Ja väga tugev. Niisuguse eest vist ei põgeneks kuhugi...

Ma pole eksinud. Ta ongi farmer.

“Nii. Siit keeran ma koju,” sõnab ta. “Tahaksid sa ehk tulla ja minu farmi vaadata.”

Ma noogutan. Tahaksin küll. Ja mitte ainult farmi pärast. See mees lihtsalt meeldib mulle.

Mulle meeldib ka tema kodu, kui ma seda autost näen. Sõidame lähemale. Suurte puude vahel on mõnus palkidest maja. Õues on kaks koera, kes sabadega vehkides autole lähenevad. Nad on sõbralikud, ma tean – ma ju meeldin nende peremehele.

Kogu see maja sisendab turvalisust ja soojust. Ta on sama tugev ja kena nagu tema peremeeski.

Me astume sisse. Mehe eeskujul libistan kingad jalast ja astun pehmele kaltsudest kootud vaibale.

See on nagu koduloomuuseum, kuid see on päris! See on selle mehe kodu.

Me läheme kööki ning korraga haarab ta mu sülle ja tõstab suurele köögilauale.

Kiljatan mõnust ja vaimustusest, kui paipoisinaeratusega mehest on saanud tõeline murdja. Ta rebib mu riided mul seljast...

Tema pigistus mu rindadel võtab mu karjatama. Õige pisut valust, rohkem aga naudingust, mis mu kehas laiali plahvatab.

Juba on ta oma pükstest välja astnud ja ma näen tema vänta. See on suurim, mida ma elus näinud olen ja mul pole õrna aimugi, kas selline suur asi minusse üldse ära mahub.

Tema käed mu puusadel on tulised ja kindlad. Mulle ei anta pikalt aega mõelda – mahub või mitte. See on mu sees! Mul on tunne, nagu oleksin ma täidetud hõõguva rauaga. Kuid vähe sellest – see hõõguv raud minu sees liigub hirmsa kiirusega kord sisse-, kord väljapoole.

Tema käed rändavad mööda mind ja mul on tunne, nagu oleksin ma väike mänguasi nende suurte tugevate käte ja selle suure armusaua meelevaldas. Mida need minuga teevad, see juhtubki, minul pole mõtet selle pärast pead vaevata.

Ma tulen selle farmeri käte vahel kordi ja kordi. Esimesed kolm orgasmi suudan ma eristada ja kokku lugeda, edasine muutub üheks vormituks naudinguks.

Ta rammib mind jõu ja energiaga, mida ta tavaliselt on vist talutöösse suunanud. Ahhh!

Kui ta ise lõpetab, tunnen, et olen kuuma spermaga kurguni täidetud. Ta tõmbub minust välja. Jään laiali jalgadega ta köögilauale lebama ning tunnen, et ma ei taha loobuda ainsast tema seest tulnud tilgast.

“Nüüd viin ma su koju,” sõnab ta. “Otse ukse ette – et ma teaksin, kust sind edaspidi leida.”